Súd:	Krajský súd Žilina
Spisová značka:	8Co/333/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu:	5108225265
Dátum vydania rozhodnutia:	25. 02. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI:	ECLI:SK:KSZA:2013:5108225265.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a sudcov JUDr. Oľgy Belkovej a Mgr. Miroslava Šeptáka, v právnej veci navrhovateľa: JUDr. U. A., nar. XX. XX. XXXX, bytom A., ul. Ľ. S. č. X, zastúpený splnomocnenou zástupkyňou JUDr. Tatianou Polkovou, advokátkou, so sídlom A., Q. U. č. XX, proti odporcom: 1/ Ministerstvo vnútra SR, so sídlom Bratislava, ul. Pribinova č. 2, 2/ SR - Ministerstvo vnútra SR, so sídlom Bratislava, ul. Pribinova č. 2, o ochranu osobnosti, o odvolaní odporcu 2/ proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 16C/205/2008-232 zo dňa 5. júna 2012, takto

r o z h o d o l :

rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým zaviazal odporcu 2/ k povinnosti zaplatiť navrhovateľovi titulom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch sumu 6.638,82 eur v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, ako aj vo výroku, ktorým odporcu 2/ zaviazal k povinnosti nahradiť navrhovateľovi trovy konania vo výške 663,55 eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 1.178,23 eur, p o t v r d z u j e .

Vo zvyšnej časti zostáva rozhodnutie okresného súdu n e d o t k n u t é .

Odporca 2/ j e p o v i n n ý nahradiť navrhovateľovi trovy odvolacieho konania v sume 129,54 eur na účet právnej zástupkyne JUDr. Tatiany Polkovej, advokátky, so sídlom A., Q. U. č. XX, č. ú. XXXXXXXX/XXXX vedený v L. L., a. s., do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom č. k. 16C/205/2008-232 zo dňa 05. 06. 2012 Okresný súd v Žiline zaviazal odporcu 2/ k povinnosti zaplatiť navrhovateľovi titulom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch sumu 6.638,82 eur v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Návrh voči odporcovi 1/ zamietol. Odporcu 2/ zaviazal k povinnosti nahradiť navrhovateľovi trovy konania vo výške 663,55 eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 1.178,23 eur, a tieto zaplatiť na účet právneho zástupcu navrhovateľa č. ú. XXXXXXXX/XXXX vedený v L. L. a. s., do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Odporcovi 1/ náhradu trov konania nepriznal.

Rozhodnutie odôvodnil tým, že: „...Z vykonaného dokazovania s poukazom na záväzné právne závery vyslovené odvolacím súdom (§ 226 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len „O. s. p.") mal súd nepochybne preukázané, že došlo k zásahu do práva navrhovateľa na ochranu jeho osobnosti. Tento zásah do jeho osobnostnej zložky spočíval v tom, že došlo k odpočúvaniu jeho telefonických hovorov, ktoré realizoval s treťou osobou, v danom prípade so svedkom JUDr. T. T.. Ochrana korešpondencie v širšom zmysle, do ktorej patrí i ochrana telefonických hovorov, je súčasťou práva na súkromie či už v zmysle § 11 OZ alebo článku 8 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Z hľadiska poskytnutia právnej ochrany sa však predpokladá kvalifikovaný zásah - musí ísť o zásah

neoprávnený v zmysle § 13 OZ. Neoprávneným nie je zásah, ktorý výslovne umožňuje zákon a ktorý je súčasne vykonaný primerane.

V danom prípade však v Náleze Ústavného súdu SR č.k. I. ÚS 117/07-33 bolo skonštatované, že hoci boli udelené súhlasy na odpočúvanie a zaznamenávanie telekomunikačnej prevádzky rozhodnutiami Krajského súdu v Banskej Bystrici pod č.p. 0029/99 zo dňa 6.4.1999 a zo dňa 9. júla 1999, týmito rozhodnutiami o udelení súhlasu na odpočúvanie sa porušili základné práva JUDr. T. T. (ktorý bol odpočúvaný na tých istých telefónnych linkách ako navrhovateľ a v rovnakom období ako navrhovateľ), a tieto rozhodnutia krajského súdu Ústavný súd zrušil. Tým bola splnená podmienka neoprávnenosti tohto zásahu do osobnostnej zložky súkromia. Podmienky tzv. úradnej licencie (§ 12 ods. 2 OZ) teda v danom prípade neboli naplnené, t.j. neboli splnené podmienky na zásah do osobnostného práva navrhovateľa stanovené vo vnútroštátnom zákone. Bolo teda preukázané, že nezákonným odpočúvaním telefónnych hovorov navrhovateľa na odpočúvaných telefónnych linkách č. XXXXXXXXX a XXXXXXXXXX v dňoch 26. júla 1999, 30. júla 1999, 17. augusta 1999 a 19. augusta 1999 došlo k porušeniu osobnostného práva navrhovateľa tak, že bolo zasiahnuté do jeho práva na ochranu jeho súkromia. Súd si preto nepripojil spisový materiál Úradu justičnej a kriminálnej polície č.p. KRP-D-340-8-2006-JKP, ako to navrhla právna zástupkyňa navrhovateľa pre prípad, ak by súd mal pochybnosti o autenticite priepisov odpočúvaných hovorov.

Predpokladom úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti je jednak to, že došlo k neoprávnenému zásahu a jednak to, že tento zásah bol objektívne spôsobilý privodiť ujmu na chránených osobnostných právach. V náleze Ústavného súdu SR bolo skonštatované, že hoci boli udelené súhlasy na odpočúvanie a zaznamenávanie telekomunikačnej prevádzky rozhodnutiami Krajského súdu v Banskej Bystrici pod č.p. 0029/99 zo dňa 6.4.1999 a zo dňa 9.7.1999 týmito rozhodnutiami o udelení súhlasu na odpočúvanie sa porušili základné práva JUDr. T. T. (ktorý bol odpočúvaný na tých istých telefónnych linkách ako navrhovateľ a v rovnakom období ako navrhovateľ) a tieto rozhodnutia krajského súdu Ústavný súd zrušil. Tým bola splnená podmienka neoprávnenosti tohto zásahu do osobnostnej zložky súkromia. Podmienky tzv. úradnej licencie (§ 12 ods. 2 Občianskeho zákonníka z ktorého ustanovení okrem iných vyplýva, že privolenie k použitiu zvukových záznamov nie je potrebné, ak sa tieto použijú na úradné účely na základe zákona) v danom prípade neboli naplnené, t.j. neboli splnené podmienky na zásah do osobnostného práva navrhovateľa. S poukazom na rozhodnutia ESĽP vo veci Huvig c. Francúzsko z 24. apríla 1990 v citovanom náleze Ústavný súd uvádza „Pritom nejde o zásah do práva na súkromie iba u držiteľa odpočúvanej telefónnej linky, ale táto ochrana patrí aj osobám, ktoré sú z tejto linky volané, resp. ktoré na túto linku volajú " a vychádzajúc z tohto možno vyvodiť záver, že odpočúvaním telefónnych liniek svedka JUDr. T. T. boli takto odpočúvané a zaznamenávané aj telefonické rozhovory s navrhovateľom v dňoch 26.7.1999, 30.7.1999, 17.8.1999 a 19.8.1999, čím došlo k porušeniu osobnostného práva navrhovateľa tak, že bolo zasiahnuté do jeho práva na súkromie.

Za podstatné súd nepovažoval či prepisy, ktoré získal navrhovateľ od JUDr. T. T. boli priamo vyhotovené príslušnými útvarmi PZ, teda jedná sa o kópie záznamov prepisov o odpočúvaní, čo napokon ani navrhovateľ ani svedok netvrdili. S poukazom na vykonané dokazovanie a to spojenie skutočností zistených z listinných dôkazov a výpovedí účastníkov a svedkov mal súd za preukázané, že došlo k úniku informácií zistených neoprávneným odposluchom telefonátov navrhovateľa s JUDr. T.. Predložené dôkazy totiž obsahovali minimálne podrobný obsah rozhovorov s označením účastníkov v spojení so zaradením účastníkov do určitých skupín.

Súd sa oboznámil aj s rozsudkom Okresného súdu v Čadci č. k. 6C/83/2007-316, z obsahu ktorého zistil, že súd priznal JUDr. Y. L. titulom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch sumu 6.638,82 eur na zaplatenie ktorej zaviazal Slovenskú republiku zastúpený Ministerstvom vnútra SR a návrh voči Ministerstvu vnútra SR zamietol. Právny nárok odôvodnil s poukazom na čl. 19 ods. 1,2,3, čl. 22 ods. 1,2 Ústavy Slovenskej republiky a ust. § 11, § 12 ods. 1,2,3, § 13 ods. 1,2,3, §100 ods. 1,2,3, § 101, 112 Občianskeho zákonníka (ďalej len „O.Z.") v spojení s ust. § 21 ods. 4, § 135 ods. 1,2 O. s. p. V konaní poukázal aj na nález Ústavného súdu SR I. ÚS 117/07-33 zo dňa 4.2.2009, a nález III. ÚS 80/08-28 zo dňa 27.5.2008. Súd konštatoval, že i keď neoprávnený zásah, tak ako ho opisuje vo svojich nálezoch Ústavný súd Slovenskej republiky, bol smerovaný proti JUDr. T., ako v zrušených rozhodnutiach Krajského súdu v Banskej Bystrici určenej osobe, ktorej telefonické hovory mali byť odpočúvané, navrhovateľ, ako bolo v priebehu konania nesporne preukázané, bol jedným z účastníkov telefonických hovorov s účastníkom, ktorý bol v tom čase v rozpore so zákonom

odpočúvaný - nevyhnutne tak bol počas týchto hovorov odpočúvaný i navrhovateľ, čím vo vzťahu k jeho osobe došlo k porušeniu tých istých základných ľudských práv a slobôd, ako v prípade primárne odpočúvanej osoby a tým k neoprávnenému zásahu do sféry jeho Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd, Ústavou Slovenskej republiky a zákonom chráneného práva na ochranu súkromia, ako jedného z osobnostných práv. Samotnú autentickosť predloženého prepisu telefonického rozhovoru z hľadiska preukázanej existencie samotného neoprávneného zásahu - odpočúvania telefonického hovoru navrhovateľa pre posúdenie predmetu sporu považoval za právne nevýznamnú, preto v tomto smere upustil od ďalšieho dokazovania v tomto smere. Rovnako poukázal aj nález Ústavného súdu Slovenskej republiky III. ÚS 80/08-28 zo dňa 27.5.2008, vydaný vo veci sťažovateľky JUDr. M. T., ktorá rovnako ako navrhovateľ - bola dotknutá vo svojich osobnostných právach v súvislosti s primárnym neoprávneným zásahom do práva na ochranu súkromia JUDr. T. T.. Súd ďalej konštatoval, že navrhovateľ nebol účastníkom žiadneho trestného ani iného konania - až do podania návrhu v tejto veci na súd, súvisiaceho s neoprávneným odpočúvaním telefonickej komunikácie, ani súd v priebehu konania nezistil žiadnu inú skutočnosť svedčiacu o tom, že by sa o odpočúvaní telefonických hovorov dozvedel skôr, ako sám tvrdil od svedka JUDr. T. ako odpočúvanej osoby. Okresný súd v Čadci vo svojom rozsudku uviedol, že nebolo preukázané, že navrhovateľ mal reálnu možnosť dozvedieť sa o takýchto neoprávnených zásahoch do svojich osobnostných práv, ktoré sú neodňateľné a nepremlčateľné; v prípade akceptovania názoru odporcu by bola realizácia odvodeného práva na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v obdobných, nepochybne obzvlášť závažných prípadoch (ak sa neoprávnených zásahov dopúšťajú orgány štátu, pracujúce v režime utajenia) vylúčená. Preto prvostupňový súd vychádzal z tvrdenia navrhovateľa, majúceho oporu i v skutočnostiach zistených v ostatných súvisiacich konaniach vedených odpočúvanou osobou JUDr. T., ako aj ostatnými dotknutými osobami, že o existencii neoprávneného zásahu do svojho práva na ochranu osobnosti sa dozvedel až v priebehu roku 2007, v čase pred podaním návrhu v tejto veci na súd, ktorého podaním (uplatnením práva navrhovateľom na súde) premlčacia doba v zmysle ust. § 112 O.Z. prestala plynúť, tzn. k premlčaniu navrhovateľom uplatneného práva nedošlo. Prvostupňový súd konštatoval, že hoci neuveril všetkým tvrdeniam vo výpovedi svedka JUDr. Y., ako bývalého spolupracovníka navrhovateľa, pokiaľ ide o dôsledky neoprávneného zásahu v osobnostnej sfére navrhovateľa a zníženia jeho dôstojnosti, vážnosti a dôveryhodnosti v spoločnosti, tak ako ich opisoval svedok a jeho výpoveď bez existencie ďalších dôkazov hodnotil ako účelovú a zaujatú v prospech navrhovateľa, samotný zistený neoprávnený zásah a okolnosti, za ktorých k nemu došlo, považoval prvostupňový súd objektívne za natoľko závažný, že je nepochybne spôsobilý privodiť značnú ujmu v osobnostnej sfére navrhovateľa, pričom uvedené je dané najmä „osobou" pôvodcu neoprávneného zásahu, ktorým je štát a adresáta neoprávneného zásahu, ktorým je občan. Takýto neoprávnený zásah považoval za zásah vyžadujúci zadosťučinenie pre dotknutú osobu podľa ust. §13 Občianskeho zákonníka, pretože v predmetnej veci - vzhľadom na opísané okolnosti skutkového stavu - už nie je možné domáhať sa upustenia od neoprávnených zásahov, je na mieste požiadavka na primerané zadosťučinenie vo forme náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ust. § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na okolnosti a závažnosť neoprávneného zásahu do práva na ochranu osobnosti navrhovateľa, považoval súd uplatnený nárok navrhovateľa za primeraný, zodpovedajúci vo vzťahu k osobe navrhovateľa i posúdeniu obdobných nárokov Ústavným súdom Slovenskej republiky vo vzťahu k primárne dotknutej osobe JUDr. T. T. i ďalších, v súvislosti s takýmto zásahom do jeho práva na ochranu súkromia dotknutých osôb. Preto priznal navrhovateľovi nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v plnej uplatnenej výške. Vo vzťahu k pôvodcovi zásahu a zodpovednej osobe poukázal na názor vyslovený v rozsudku Okresného súdu v Žiline v obdobnej veci č.k. 8C/345/2007-206 zo dňa 14.10.2009, za ktorého označil štát (Slovenská republika), ktorý preto zodpovedá navrhovateľovi podľa ust. § 13 ods. 2,3 v spojení s ust. § 21 O.Z.. Vo vzťahu k Ministerstvu vnútra SR v súvislosti s pasívnou legitimáciou uviedol, že nie je podstatné, prostredníctvom ktorého svojho ústredného orgánu resp. jemu podliehajúcich zložiek sa neoprávneného zásahu dopustil, ani prostredníctvom ktorého ústredného orgánu štátnej správy v tomto sporovom konaní v zmysle cit. ust. § 21 ods. 4 O.s.p. vystupoval. Poukázal na to, že ak podľa názoru Ministerstva vnútra SR mal byť vo veci a v konaní zainteresovaný aj iný orgán štátnej správy, bolo práve vecou tohto štátneho orgánu, aby s využitím súčinnosti všetkých ďalších zainteresovaných štátnych orgánov zabezpečil obhajobu právom chránených záujmov štátu v konaní tak, ako mu to ukladá z. č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov.

V súvislosti s týmto konaním súd zistil, že uvedený rozsudok bol potvrdený aj rozsudkom Krajského súdu v Žiline 5Co/232/2010 zo dňa 21.12.2010 podľa ktorého, prvostupňový súd v danom konaní postupoval správne a vo veci vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, na základe čoho dospel

k správnym skutkovým aj právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil. V odôvodnení poukázal na to, že z dokazovania vykonaného pred prvostupňovým súdom mal preukázané, že navrhovateľ bol, ako jeden z účastníkov telefonických hovorov s účastníkom, ktorý bol v rozpore so zákonom v tomto čase tiež odpočúvaný. V dôsledku uvedeného došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv navrhovateľa v súvislosti s primárnym neoprávneným zásahom do práva na ochranu súkromia JUDr. T. T.. K námietkam štátu, že nie je subjektom, ktorý by za takéto konanie niesol zodpovednosť a ak prvostupňový súd vychádzal z nálezov Ústavného súdu ako z hlavného dôkazu, ktorý konštatoval, že Krajský súd v Banskej Bystrici svojimi rozhodnutiami porušil základné práva sťažovateľov, zrušil rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici a bola mu uložená povinnosť zaplatiť sťažovateľom náhradu finančného zadosťučinenia, nemôže v tomto prípade, kde navrhovateľ nebol samostatne odpočúvaný, ale bol iba druhým účastníkom odpočúvanej telefonickej linky, vzniknúť zodpovednosť za neoprávnený zásah u iného subjektu ako pri samotnom odpočúvaní sťažovateľov, odvolací súd konštatoval, že v tomto smere sa stotožnil s právnym názorom prvostupňového súdu. Nesúhlasil ani s uplatnenou námietkou premlčania v súvislosti s posúdením okamihu, od ktorého je potrebné posudzovať premlčanie nárokov. Podľa názoru odvolacieho súdu premlčacia doba začína plynúť odvtedy, kedy sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Začiatok plynutia premlčacej lehoty je však v takýchto prípadoch potrebné určiť s prihliadnutím na konkrétny skutkový stav a na skutočnosť, že súdy v priebehu konania nezistili žiadnu skutočnosť svedčiacu o tom, že by sa o odpočúvaní telefonických hovorov dozvedel navrhovateľ skôr, ako sám tvrdil, pričom nebolo ani preukázané, že navrhovateľ mal reálnu možnosť dozvedieť sa o týchto neoprávnených zásahoch do svojich osobnostných práv, a preto prvostupňový súd teda správne vychádzal z tvrdenia navrhovateľa, že o existencii neoprávneného zásahu sa dozvedel až v priebehu roku 2007 v čase pred podaním návrhu v tejto veci na súd a teda premlčacia doba začala plynúť až od tohto momentu, v dôsledku čoho k premlčaniu navrhovateľom uplatneného práva nedošlo. K tvrdeniu odporcu v rade 2/, že navrhovateľ nespĺňa podmienky podľa §13 ods. 2 O.Z. pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v plnej požadovanej výške, odvolací súd odkázal na odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového súdu, pretože v prejednávanej veci neoprávnený zásah je zásahom vyžadujúcim zadosťučinenie pre dotknutú osobu, nakoľko už nie je možné domáhať sa upustenia od neoprávnených zásahov a je namieste požiadavka na primerané zadosťučinenie vo forme náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. V tejto súvislosti poukázal aj na Uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo 137/2008 zo dňa 18. 2.2010, v ktorom sa zaoberal najvyšší súd práve podmienkami pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v prípade porušenia práva na súkromie, ako aj rozlíšením dôsledkov v prípade neoprávneného zásahu do práva na česť a vážnosť od dôsledkov v prípade porušenia práva na súkromie z hľadiska § 13 ods. 2 O.Z. V zmysle cit. uznesenia právo na ochranu osobnosti predstavuje inštitút, v rámci ktorého sú nedielne chránené jednotlivé čiastkové práva zabezpečujúce občianskoprávnu ochranu konkrétnych stránok osobnosti fyzickej osoby. Predmetom ochrany sú jednak nemateriálne hodnoty a stránky osobnosti človeka (meno, česť, dôstojnosť, súkromie, telesná integrita a pod.), jednak prejavy osobnej povahy (napr. podobizne, zvukové záznamy). Otázku prípadného negatívneho dotknutia týchto čiastkových práv v rámci práva na ochranu osobnosti treba u každého z nich posudzovať samostatne. Do rámca vymedzeného ustanoveniami § 11 až 13 O.Z. patrí právo na súkromie zahŕňajúce širokú oblasť súkromia fyzickej osoby (najmä jej súkromného života, intímnej a rodinnej sféry, vnútorného myšlienkového a citového života). Širokej škále prejavov a súčastí súkromného života fyzickej osoby zodpovedá aj možnosť rozmanitých prejavov zásahov do súkromia a ich dôsledkov na chránené osobnostné práva. Tieto zásahy v určitých prípadoch môžu (avšak nemusia) mať aj difamačné dôsledky - neoprávnený zásah do tohto čiastkového práva (práva na súkromie) nemusí vždy vyvolať zníženie vážnosti alebo dôstojnosti dotknutej fyzickej osoby. Porušenie práva na súkromie je potrebné dôsledne odlišovať od prípadov neoprávnených zásahov do práva na česť, dôstojnosť a vážnosť v spoločnosti. Neoprávnený zásah do práva na česť a dôstojnosť má závažné dôsledky vtedy, keď ním bola v značnej miere znížená dôstojnosť alebo vážnosť fyzickej osoby v spoločnosti. Neoprávnený zásah do práva na súkromie môže mať ten istý dôsledok (zníženie dôstojnosti alebo vážnosti v spoločnosti v značnej miere); tento negatívny - difamačný následok však nie je jediným právne akceptovateľným prejavom (jedinou právne relevantnou formou prejavu) závažnosti ujmy spôsobenej fyzickej osobe na týchto chránených právach. V prípade neoprávneného zásahu do práva na súkromie navrhovateľovi nevzniká procesná povinnosť preukazovať, že neoprávnený zásah pôsobil difamačne a mal za následok zníženie jeho vážnosti a dôstojnosti v spoločnosti.

Súd okrem uvedených konaní zistil, že v obdobnej veci právoplatne rozhodol aj Okresný súd v Žiline rozsudkom č.k. 8C/345/2007-206 dňa 4.10.2009 a tento rozsudok sa stal právoplatným. Súd rozsudok po vrátení veci odvolacím súdom na ďalšie prejednanie a rozhodnutie odôvodnil tým, že súd zaviazal štát

na zaplatenie nemajetkovej ujmy navrhovateľovi Ing. S. M., ktorá nastala v dôsledku úniku predmetných záznamov o operatívnej činnosti z prostredia Ministerstva vnútra SR. S prihliadnutím na ich obsah, podobu, výpoveď svedkyne A. L., ktorá o kontaktoch novinároch s políciou vypovedala ako o praxi, súd uznal, že sú autentickými záznamami operatívnej činnosti - odpočúvania telefónov, ktoré vznikli v prostredí Ministerstva vnútra SR. Z tohto prostredia musel nastať únik utajovaných informácií, pretože nebolo v konaní preukázané, že by s obsahom utajovaných informácii boli legálne oboznámené iné osoby, ktoré by teda mohli obsah utajovaných skutočností ďalej zverejniť. Vykonaným odpočúvaním telefonických hovorov a vypracovaním ZOI došlo k zásahu do osobnostných práv žalobcu ako účastníka tejto komunikácie, išlo o zásah do jeho súkromia prostredníctvom narušenia tajomstva správ šírených telefonicky. Tento zásah bol neoprávnený, lebo podľa cit. ust. čl. 22 Ústavy SR nebol vykonaný v súlade so zákonom. V konaní odporcovia ani len netvrdili, že by predmetné odpočúvanie a zaznamenanie komunikácie malo konkrétny dôvod, u ktorého by bolo možné vyhodnotiť legitimitu a proporcionalitu zásahu do osobnostných práv. Následkom, ktorý je možné uznať z vykonaného dokazovania, je pocit ohrozenia, resp. neistoty po tom, ako sa človek o takomto zásahu dozvie. Takýto následok nie je odstrániteľný navrátením do pôvodného stavu, a za preukázania rozhodujúceho skutkového stavu odôvodňuje aj odškodnenie peňažnou náhradou. Z dôvodu, že u navrhovateľa žiadny iný následok než hypotetické nebezpečenstvo nenastal, na tento základný následok súd prihliadol v rozhodnutí o výške primeraného zadosťučinenia. Analogicky podľa nálezu Ústavného súdu SR oboznámeného v tomto konaní, keď v blízkej súvislosti bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy JUDr. T. T., súd uznal za primeranú výšku zadosťučinenia v peniazoch v uplatnenej výške 6.638,82,- Eur (200.001,-Sk) s poukazom na skutočnosť, že pri posudzovaní takýchto nárokov nemožno uplatniť aritmetický úsudok vzhľadom na dĺžku trvania komunikácie alebo počet jej účastníkov, pretože dominantný a podstatný je samotný zásah do zákonom chránených práv. Pri stanovení výšky náhradu nemajetkovej ujmy súd primerane zohľadnil okolnosť, že žalobca bol vedľajším účastníkom oboznámenej komunikácie.

Súd v tomto prípade pri riešení veci, povinnosť uloženú odvolacím súdom poukazuje aj na rozhodnutia a závery ESĽP v súvislosti s rozdielnym rozhodovaním súdov. Všeobecne ESĽP priznal, že možnosť existencie kolidujúcich súdnych rozhodnutí je prirodzenou črtou každého súdneho systému, ktorý je založený na systéme súdov prvej inštancie a odvolacích súdov s právomocou na území ich teritoriálnej jurisdikcie a takéto rozchádzanie sa judikatúry môže vzniknúť aj na tom istom súde. Samo osebe to nemôže byť považované za rozpor s dohovorom s poukazom na rozhodnutie vo veci Santos Pinto v. Portugal, č. 39005/04, § 41, 20. máj 2008. ESĽP však poukázal na to, že kolidujúce rozhodnutia nesmú porušovať požiadavku spravodlivosti konania obsiahnutého v čl. 6 ods. 1 dohovoru. Okrem „vážnej a dlhodobej" povahy takejto rozdielnosti za porušenie práva na spravodlivé konanie boli považované taktiež právna neistota vyplývajúca z nejednotnosti praxe dotknutých súdov a nedostatočný mechanizmus na riešenie kolidujúcich rozhodnutí (vec Tudor Tudor, Ştefănică and Others). Považoval za dôležitú povinnosť štátov organizovať ich právne systémy tak, aby sa predišlo prijímaniu rozdielnych (nesúhlasných) rozsudkov (Vrioni and Others v. Albania, č. 2141/03, § 58, 24. marec 2009; Mullai and Others v. Albania, č. 9074/07, § 86, 23. marec 2010, a Brezovec v. Croatia, č. 13488/07, § 66, 29. marec 2011). ESĽP ďalej uviedol, že jeho hodnotenie okolností predložených na preskúmanie bolo vždy založené na princípe právnej istoty, ktorý je zahrnutý vo všetkých článkoch dohovoru a predstavuje jeden zo základných aspektov panstva práva. Neistota - nech je právna, administratívna alebo vyplývajúca z aplikovaného postupu orgánov - je faktorom, ktorý musí byť braný do úvahy pri skúmaní postupu štátu a v tejto súvislosti niekoľko krát zopakoval, že právo na spravodlivé súdne konanie sa má vykladať vo svetle preambuly k dohovoru, v ktorej je panstvo práva vyhlásené za súčasť spoločného dedičstva zmluvných štátov. Teda jedným zo základných aspektov panstva práva je princíp právnej istoty (pozri Brumărescu v. Romania [Veľká komora], č. 28342/95, § 61, ECHR 1999-VII), ktorý okrem iného garantuje určitú stabilitu právnej situácie a prispieva k dôvere verejnosti k súdom. Pretrvávajúca existencia kolidujúcich súdnych rozhodnutí môže naopak vytvoriť stav právnej neistoty, pravdepodobne znížiť dôveru verejnosti voči súdnemu systému, pretože dôvera je nepochybne jedným zo základných komponentov štátu založeného na panstve práva. Prvok súdneho výkladu práva pri obdobných skutkových okolnostiach a právnom posúdení nemôže byť svojvoľne a neodôvodnene odlišný.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a závery súd opätovne konštatoval, že mal preukázané, že neoprávneným odposluchom telefonických hovorov a to aj hovorov, ktorých účastníkom bol navrhovateľ došlo k zásahu do jeho základných práv na ochranu súkromia. Takýto zásah nie je možné odstrániť inak, ako priznaním náhrady nemajetkovej ujmy za spôsobenú škodu. Neoprávnenosť zásahu bola niekoľko krát konštatovaná prvostupňovým ako aj odvolacím súdom. Preto súd sa zaoberal výškou

uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Túto súd posúdil s poukazom na výšku nemajetkovej ujmy priznanú Ústavným súdom SR (vec JUDr. M. T. proti SR sp.zn. III. ÚS 80/08-28) ako aj rozhodovanie ostatných súdov v obdobnej veci. Stotožnil sa s tým, že vzhľadom na charakter a intenzitu zásahu je uplatnený nárok dôvodný a zaviazal odporcu v 2/ rade na jeho zaplatenie navrhovateľovi. Z dôvodu pasívnej legitimácie odporcu v 1/ rade, t.j. z dôvodu že Ministerstvo vnútra SR nie je nositeľom povinností a nezodpovedá za vznik ujmi, nárok voči navrhovateľovi v 1/ rade zamietol...".

O trovách konania medzi navrhovateľom a odporcom 2/ okresný súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. v prospech navrhovateľa, ktorý mal v konaní plný úspech. S poukazom na uvedené mu preto priznal náhradu trov právneho zastúpenia vyššie špecifikovaných v odôvodnení rozsudku v sume 1.178,23 eur a ďalšie trovy konania v sume 663,55 eur.

O trovách konania medzi navrhovateľom a odporcom 1/ rozhodol prvostupňový súd taktiež podľa § 142 ods. 1 O. s. p. vychádzajúc z toho, že odporca 1/ mal voči navrhovateľovi plný úspech. Menovaný si však podľa § 151 ods. 1 O. s. p. náhradu trov konania nevyčíslil, a preto mu okresný súd podľa § 151 ods. 2 O. s. p. tento nárok ani nepriznal.

Proti vyššie uvedenému rozsudku podal odporca 2/ odvolanie, na základe ktorého odvolací súd žiadal, aby napadnutý rozsudok okresného súdu zmenil a návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol alternatívne rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Prvostupňovému súdu vytýkal v prvom rade nesprávne právne posúdenia veci, ktoré videl predovšetkým v tom, že odporca v II. rade Slovenská republika zast. Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky nie je vo veci pasívne legitimovaná. Toto tvrdenie založil na názoroch viacerých súdov, napríklad Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9Co 307/07-182 z 4.12.2008 v ktorom sa na str. 11 konštatuje: „Pre úspešnosť žaloby je v každom sporovom konaní jednou zo základných povinností navrhovateľa preukázať vecnú legitimáciu účastníkov konania. V plnom rozsahu to platí aj v konaní o ochranu osobnosti. V danom prípade bolo teda v zmysle uvedeného povinnosťou navrhovateľa preukázať, kto je účastníkom konania, a že zásah (pokiaľ k nemu došlo) spôsobil odporca. Až po splnení tejto povinnosti bolo možné pristúpiť k preukazovaniu (ne) oprávnenosti tvrdeného zásahu, (ne)pravdivosti výrokov a (ne)primeranosti kritiky. Otázka pasívnej legitimácie vo veciach ochrany osobnosti je v súdnej praxi už ustálená v tom smere, že nie je možné fyzickú osobu stotožňovať so štátnym orgánom, ktorého úlohou je uskutočňovanie funkcií štátu na základe ústavy, v jej medziach, v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanovuje zákon. Ide totiž o celkom rozdielne subjekty napr. z aspektu vzniku a zániku v zmysle právnom, v prípade predstaviteľa štátneho orgánu podľa či. 110 a či 111 Ústavy Slovenskej republiky, v prípade fyzickej osoby § 7 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Tieto subjekty majú zásadne iné práva a povinnosti, majú inak právne konštruovanú zodpovednosť či právne prostriedky ochrany. Odporca 1/ (Slovenská republika zast. Ministerstvom vnútra) v predmetnej veci nie je v hmotnoprávnom vzťahu voči navrhovateľovi, teda nie je pasívne vecne legitimovaný. " Takisto Krajský súd v Košiciach vo svojom rozsudku č. lCo/201/2007-219 z 28.10.2008 na strane 6 uvádza: „Z uvedeného dôvodu Ministerstvo vnútra SR ako príslušný služobný úrad zodpovedá za výkon služobného pomeru policajta a táto zodpovednosť nie je daná štátu. Ministerstvo vnútra SR ako ústredný orgán štátnej správy pre policajný zbor je právnickou osobou, ktorá má v tejto personálnej oblasti samostatnú spôsobilosť na práva a povinnosti a môže byť žalované aj v občiansko - súdnom konaní. Má teda samostatnú spôsobilosť mať práva a povinnosti vo všetkých sporoch, v ktorých je zo zákona nositeľom práv alebo povinnosti. Toto jeho postavenie nemožno zamieňať s postavením v iných veciach v ktorých vystupuje ako štátny orgán za štát v rozsahu pôsobnosti ustanovenej osobitnými predpismi. Toto postavenie Ministerstva vnútra SR nemožno zmiešavať, lebo v konkrétnom prípade len od správneho rozlíšenia predmetu konania závisí aj správne riešenie vecnej legitimácie v prejednávanom spore. Za daného stavu právne posúdenie súdom prvého stupňa vo vzťahu k pasívnej vecnej legitimácii žalovaného nieje správne, lebo žalovaný - Slovenská republika nie je nositeľom uplatňovaných povinností zo služobného vzťahu s autorom článku, ale za pasívne legitimovaného a teda nositeľa hmotno ~ právnej povinnosti v prejednávanej veci by bolo potrebné považovať Ministerstvo vnútra SR ako služobný úrad, na ktorom autor článku RSDr. V. M. vykonával štátnu službu. Preto žalobe podanej proti štátu nebolo možné vyhovieť. "

Navrhovateľ sa pôvodným žalobným návrhom zo dňa 14.10.2008 domáhal zaplatenia nemajetkovej ujmy vo výške 6.638,82 € v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku a náhrady trov konania. Skutkovo návrh odôvodnil tým, že v roku 2008 zistil, že v rokoch 1999 a 2000 boli odpočúvané jeho telefonické hovory, z ktorých boli spracované záznamy a záznamy operatívnych informácií. Uviedol, že mu nie sú známe dôvody, pre ktoré boli proti nemu použité políciou informačno-technické prostriedky. Záznamy operatívnych informácií ako i samotné záznamy boli podľa poznatkov navrhovateľa údajne vedené v režime „prísne tajné", napriek tomu polícia sprístupnila záznamy operatívnych informácií novinárke A. L., ktorá ich podľa názoru navrhovateľa využívala pri svojej novinárskej činnosti. Súd sa oboznámil s rozsudkom Okresného súdu Čadca. V rozsudku sp. zn. 16C/205/2008 zo dňa 05.06.2012 konštatuje, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že následkom odpočúvania je pocit ohrozenia, resp. neistoty po tom, ako sa človek o takomto zásahu dozvie. „Takýto následok nie odstrániteľný navrátením do pôvodného stavu, a za preukázania rozhodujúceho skutkového stavu odôvodňuje aj odškodnenie peňažnou náhradou".

V ďalšej časti podaného odvolania odporca 2/ poukázal na Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 29.06.2011, sp. zn. 4Cdo 232/2010 podľa ktorého ,,Zadosťučinenie v peniazoch plní len podpornú (subsidiárnu) funkciu, t.j. nastupuje vždy až potom, keď sa morálne zadosťučinenie ukázalo (úplne alebo sčasti) nepostačujúce. Nevyhnutnou podmienkou pre priznanie peňažného zadosťučinenia súdom je, že sa priznanie žiadnej inej formy morálneho zadosťučinenia nejaví s ohľadom na okolnosti prípadu postačujúce, a že v dôsledku neoprávneného zásahu došlo k zníženiu dôstojnosti fyzickej osoby alebo jej vážnosti v značnej miere. Zadosťučinenie v peniazoch funkčne neslúži ako náhrada vzniknutej škody. Podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (t.j. materiálnej ZN dor satisfakcie) je vždy v závislosti na individuálnych okolnostiach daného prípadu - existencia Viadnl k závažnej ujmy. Za závažnú ujmu treba podľa právneho názoru dovolacieho súdu považovať ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky považuje za ujmu značnú. Pritom však nie sú rozhodujúce jej subjektívne pocity, ale objektívne hľadisko, teda to, či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase (v tej istej situácii, prípadne spoločenskom postavení a pod.) vnímala aj každá iná fyzická osoba".

Odporca mal za to, že súd prvého stupňa neskúmal resp. sa nevysporiadal so všetkými aspektami, ktoré sú nevyhnutné na naplnenie nemajetkovej ujmy v peniazoch teda závažnosťou ujmy, pri ktorej sa skúma - intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky a rovnako, vo svojom rozhodnutí vychádzal najmä zo subjektívnych pocitov navrhovateľa, neskúmal objektívne hľadisko tak ako je uvedené vo vyššie citovanom judikáte Najvyššieho súdu SR.

Navrhovateľ vo vyjadrení zo dňa 16. 08. 2012 odvolací súd žiadal, aby rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil, stotožňujúc sa s jeho dôvodmi. Súčasne si uplatnil trovy odvolacieho konania.

Zdôraznil, že okresné súdy v obvode Krajského súdu v Žiline (Okresný súd Čadca sp. zn. 6C/83/2007, Okresný súd Žilina sp. zn. 8C/345/2007) ako i rovnaký odvolací súd už riešili rovnaké skutkovo i právne veci ako je vec žalobcova a to v prospech žalobcov. V konaniach na prvom stupni i odvolacom súde sa teda vytvorila judikatúra a napadnutý rozsudok je plne v súlade s konštantnou judikatúrou. Ak všeobecný súd aplikuje určité ustanovenia zákona bez relevantných dôvodov v rozpore s konštantou rozhodovacou praxou, treba považovať takýto postup za arbitrárny. Takýto postup je zároveň aj zásahom do princípu právnej istoty ako účasti právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (I. ÚS 335/06). Odlišné rozhodnutia všeobecných súdov v rovnakých veciach môžu vykazovať znaky jurisdikčnej ľubovôle a byť z tohto hľadiska protiústavné a tým aj nezákonné. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom náleze sp. zn. IV. ÚS 49/06 zo 14.09.2006 povedal „Napriek skutočnosti, že v právnom poriadku rozhodnutia všeobecných súdov vo veci samej nezaväzujú ostatných sudcov rozhodnúť analogicky v podobných prípadoch, taká situácia, keď súdy v druhovo rovnakej veci rozhodujú protichodným spôsobom, podkopáva efektivitu fungovania systému spravodlivosti a neguje elementárny princíp a základný predpoklad, ktorým je požiadavka, aby sa v rovnakých veciach rozhodovalo rovnakým spôsobom." Konečným výsledkom rešpektovania aplikačnej praxe by mala byť jednotná interpretácia právnych predpisov v zmysle zásady, že „každý sa môže spoliehať na to, že v podobnej veci bude rozhodnuté podobne (nie rovnako) a v rôznej odlišne." Táto požiadavka úzko súvisí s princípom rovnosti pred zákonom.

Za ďalšie navrhovateľ upozornil na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky týkajúcu sa predvídateľnosti súdnych rozhodnutí a princípu, že v rovnakých podmienkach sa musí dať rovnaká odpoveď. Podľa ústavného súdu je diskriminačný taký postup, ktorý „rovnaké alebo analogické situácie rieši odchylným spôsobom, pričom ho nemožno objektívne a rozumne odôvodniť." (napr. nálezy II. ÚS 159/07, III. ÚS 328/05, IV. ÚS 88/07) Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze IV. ÚS 14/07 výslovne uvádza: „K znakom právneho štátu a medzi jeho základné hodnoty patrí neoddeliteľne princíp právnej istoty (či. 1 ods. 1 ústavy, napr. PL. ÚS 36/95), ktorého neopomenuteľným komponentom je predvídateľnosť práva. Súčasťou uvedeného princípu je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (napr. m.m. L ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99), teda to, že obdobné situácie musia byť rovnakým spôsobom právne posudzované. Za diskriminačný možno považovať taký postup, ktorý rovnaké alebo analogické situácie rieši odchylným spôsobom, pričom ho nemožno objektívne a rozumne odôvodniť (mutatis mutandis PL. ÚS 21/00 a PL. ÚS 6/04)."

Tiež v náleze III. ÚS 192/06 z 3. novembra 2006 ústavný súd konštatoval: „Podľa názoru ústavného súdu, ak súd rieši právnu otázku (tú istú alebo analogickú), ktorá už bola právoplatne vyriešená podstatne odlišným spôsobom bez toho, aby sa argumentačne vyrovnal so širokými súdnymi rozhodnutiami, nekoná v súlade s princípom právnej istoty v zmysle či. 1 ods. 1 ústavy a môže tým porušiť aj právo účastníka súdneho konania na súdnu ochranu podľa či. 46 ods. 1 ústavy." Napokon, povinnosť súdu rozhodovať v obdobných veciach a v prípade odklonu od judikatúry povinnosť uviesť dostatočné a presvedčivé dôvody pre tento odklon, jednoznačne vyplýva z požiadaviek právnej teórie. Pravidlo, že kto sa chce odchýliť od súdneho precedensu alebo ustálenej judikatúry, musí pre odklon uviesť dostatočný dôvod (a teda nesie bremeno argumentácie) je považované za jedno zo základných pravidiel racionálnej právnej argumentácie. Za nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci zodpovedá štát a ide o objektívnu zodpovednosť, ktorej sa nemôže zbaviť. Návrh žalobcu má základ v nesprávnom úradnom postupe orgánu verejnej moci a preto námietka nedostatku pasívnej legitimácie štátu neobstojí. Námietky, ktoré odvolateľ vzniesol k priznanému nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, neobstoja.

Právo na súkromie spočíva v práve fyzickej osoby samostatne sa rozhodnúť podľa vlastného uváženia, či a v akom rozsahu majú byť skutočnosti z jej súkromného života sprístupnené iným alebo zverejnené. O porušenie práva na ochranu súkromia ide nielen v prípade neoprávneného získavania vedomostí a poznatkov o súkromí fyzickej osoby, ale aj v prípade neoprávneného rozširovania týchto poznatkov a vedomostí. Dôvody priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch sú v § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka uvedené len demonštratívne; zákon ustanovuje jedinú podmienku priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorá je splnená vtedy, keď sa nemateriálne zadosťučinenie nezdá postačujúce.

Porušenie práva na súkromie sa odlišuje od prípadov neoprávnených zásahov do práva na česť, dôstojnosť a vážnosť v spoločnosti. Neoprávnený zásah do práva na česť a dôstojnosť má závažné dôsledky vtedy, keď ním bola v značnej miere znížená dôstojnosť alebo vážnosť fyzickej osoby v spoločnosti. Neoprávnený zásah do práva na súkromie môže mať ten istý dôsledok (zníženie dôstojnosti alebo vážnosti v spoločnosti v značnej miere); tento negatívny - difamačný následok však nie je jediným právne akceptovateľným prejavom (jedinou právne relevantnou formou prejavu) závažnosti ujmy spôsobenej fyzickej osobe na týchto chránených právach. V prípade neoprávneného zásahu do práva na súkromie navrhovateľovi nevzniká procesná povinnosť preukazovať, že neoprávnený zásah pôsobil difamačne a mal za následok zníženie jeho vážnosti a dôstojnosti v spoločnosti (uznesenie NS SR 3Cdo/I 37/2008).

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené podľa § 202 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2, § 156 ods. 3 O. s. p.), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu v napadnutej časti ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil, a to z nasledovných dôvodov:

Uznesením č. k. 8Co/32/2011-195 zo dňa 29. apríla 2011Krajský súd v Žiline zrušil v poradí prvý rozsudok okresného súdu č. k. 16C/205/2008-164 zo dňa 29. 11. 2010, ktorým zamietol návrh navrhovateľa a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V dôvodoch rozhodnutia sa nestotožnil so záverom prvostupňového súdu o nedostatku pasívnej vecnej legitimácie na strane odporcov 1/ a 2/, ktorý vyvodil z toho, že v danom prípade k namietanému neoprávnenému zásahu do osobnostných práv navrhovateľa malo dôjsť v zmysle nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 80/08-28 zo dňa 27. mája 2008, rozhodnutím sudcu Krajského súdu v Banskej Bystrici o udelenie súhlasu s odpočúvaním a zaznamenávaním telekomunikačnej prevádzky, vydaným na základe žiadosti Úradu organizovanej trestnej činnosti SKFP Prezídia PZ v Bratislave. S poukazom na to, že v zmysle záverov rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/201/2007, z hľadiska určenia subjektu zásahu do osobnostných práv nemožno štát (Slovenskú republiku), ani ústredný orgán štátnej správy (Ministerstvo vnútra SR) stotožňovať s odlišnými subjektmi (policajnými orgánmi, prokuratúrou, súdmi, médiami a pod.), ktoré majú vlastnú subjektivitu a ktoré vystupujú v právnych vzťahoch vo svojom mene a na vlastnú zodpovednosť, bol prvostupňový súd toho názoru (i keď v dôvodoch svojho rozhodnutia to nie celkom jasne a dostatočne presvedčivo uviedol), že vo veci mali byť pasívne legitimovanými tie orgány štátu, ktoré sa mali navrhovateľom namietaného neoprávneného zásahu do jeho osobnostných práv dopustiť.

Podľa názoru odvolacieho súdu je potrebné v prejednávanej veci vychádzať pri konkretizovaní subjektu, ktorý sa mal dopustiť neoprávneného zásahu, najmä zo záverov nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 80/2008 zo dňa 28. 07. 2008 a ďalej aj z príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka, pojednávajúcich o ochrane osobnosti.

Nepochybne, tak ako to konštatoval aj prvostupňový súd, jedným zo subjektov občiansko-právnych vzťahov môže byť aj štát. Menom štátu konajú príslušné orgány. Otázka, ktorý orgán štátu vzhľadom na obsah a povahu toho-ktorého sporu má v mene žalovaného konať, nie je otázkou pasívnej legitimácie žalovaného; zistené nedostatky v zastúpení žalovaného majú povahu nedostatkov procesných podmienok konania (rozsudok najvyššieho súdu zo dňa 14. 12. 1966 sp. zn. 6Cz/192/1966).

Významným pre posúdenie zodpovednosti za škodu konkrétneho subjektu (a to aj konajúceho v mene štátu) je podľa názoru odvolacieho súdu to, že či pri danej činnosti vystupujú štátne orgány v mene štátu, resp. vo vlastnom mene, ako samostatné právne subjekty.

Vychádzajúc z okolností prejednávaného prípadu, najmä zo zistenia záverov rozhodovacej činnosti ústavného súdu bolo nepochybne preukázané, že k nezákonnému odpočúvaniu, okrem iných aj navrhovateľa ako účastníka telekomunikačnej prevádzky, došlo v súvislosti s rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici na podklade zaslanej žiadosti Špecializovaného útvaru Policajného zboru. Je teda zrejmé, že k nezákonnosti došlo pri výkone činnosti týchto orgánov ako orgánov štátu a preto bol aj odvolací súd toho názoru, že za túto nesie zodpovednosť štát. Otázka, ktorý jeho orgán by ho v danom prípade mal zastupovať, je však vecou už ďalšieho konania. Z toho, že navrhovateľ takýto (zastupujúci) orgán neoznačí správne však nemožno vyvodiť záver o nedostatku pasívnej vecnej legitimácie.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V tomto sa mal prvostupňový súd oboznámiť aj s rozhodnutím Okresného súdu Čadca sp. zn. 6C/83/2007 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/232/2010 v obdobnej veci.

V ďalšom konaní okresný súd doplnil dokazovanie v smere naznačenom odvolacím súdom najmä oboznámením sa s predloženými listinnými dôkazmi a návrhu navrhovateľa z už zhora uvádzaných dôvodov čiastočne - voči odporcovi 2/ vyhovel.

Podľa § 219 ods. 1 O. s. p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd preskúmaním napadnutého rozsudku, prislúchajúceho spisového materiálu a vyhodnotením toho čo uviedol v rámci odvolacieho konania tak odvolateľ, ako aj v písomnom vyjadrení navrhovateľ konštatuje, že prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ust. § 132 O. s. p. a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil, a preto s poukazom na citované ust. § 219 ods. 2 O. s. p., keďže sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, obmedzuje sa len na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov.

Odvolací súd nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem a súvisiacej judikatúry obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku. Tiež so všetkými skutočnosťami uvádzanými odvolateľom sa náležitým, presvedčivým spôsobom a v súlade s predchádzajúcim právny názorom vysloveným odvolacím súdom vyporiadal už prvostupňový súd, ktorého rozhodnutie spĺňa všetky požiadavky kladené na zákonné rozhodnutie podľa § 157 ods. 2 O. s. p. Inak povedané, prvostupňový súd sa dôsledne zaoberal so všetkými otázkami, ktoré boli v prejednávanej veci rozhodujúce vrátane tých, na ktoré poukázal odvolateľ, teda aj s „vytýkanými aspektami, ktoré sú nevyhnutné na naplnenie nemajetkovej ujmy v peniazoch". Platí to aj vo vzťahu k najmä namietanej otázke pasívnej legitimácie odporcu 2/, ktorého tvrdenia v tomto smere sú obsahovo totožné s tým, čo už bolo v prvostupňovom ako aj v prechádzajúcom odvolacom konaní známe. K uvedenej otázke sa však už odvolací súd vyjadril a na svojich záveroch aj naďalej zotrváva. Napokon je potrebné poukázať i na to, že rovnako ako v preskúmavanej veci sa na odvolacom súd rozhodlo aj v ďalších dvoch prípadoch založených na obdobnom skutkovom a právnom základe (sp. zn. 5Co/232/2010, sp. zn. 6Co 228/11) a rozhodnutie odvolacieho súdu tak zodpovedá aj navrhovateľom požadovanému princípu predvídateľnosti súdnych rozhodnutí.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. v prospech navrhovateľa, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech. Odvolací súd mu preto priznal náhradu všetkých účelne vynaložených trov spojených s uplatňovaním práva spočívajúcich v trovách právneho zastúpenia vyčíslených podľa § 10 ods. 8, § 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb spolu v sume 129,54 eur. Konkrétne trovy právneho zastúpenia pozostávajú z dvoch úkonov právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 16. 08. 2012 - úkon á 91,28 eur, účasť na pojednávaní, na ktorom sa vyhlásil rozsudok dňa 25. 02. 2013 - úkon á 22,82 eur. K predmetným úkonom právnej služby je ďalej potrebné pripočítať 2x režijný paušál 7,63 eur a 7,81 eur.

Vo zvyšnej časti, v ktorej okresný súd návrh voči odporcovi 1/ zamietol zostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý, keďže nebol napadnutý odvolaním.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e p r í p u s t n é .